

Славейчето

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени. Одобренъ и препорѣчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година

Редакторъ: Георги Кръззовъ

ГОДИНА ТРЕТА
БРОЙ 3
ноември 1938

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пощенска чекова смѣтка № 624.

БАБА МЕЦА И ПЧЕЛИЧКИТЪ

Слънчевъ юлски день. Въ гората се носи дѣхъ на цвѣналь здравецъ.

Баба Меца се събуди отъ следобѣдни си сѣнь, разтърка сѣнливитѣ си очи, отвори ги и запримига отъ силното слънце. Бѣше ожѣднѣла и трѣгна къмъ рѣчичката, която шурти близо до гората и весело се закача съ нависналитѣ надъ нея поветици.

пчела бѣше поставена да пази гнѣздото, докато другитѣ събираха медъ отъ горскитѣ цвѣта. Като видѣ, че сама не може да изпѣди неканената гостенка, която иска да изяде меда, събиранъ съ толкова трудъ отъ нейнитѣ дружки, тя хвъркна къмъ гората, като викаше на своя езикъ: — Насамъ, насамъ, събирайте се всички, опасностъ!

Като се напи съ вода, баба Меца помисли и за ядене. Засмѣ се хитро подъ мустакъ. Реши да си похапне малко сладкъ медацъ. Трѣгна изъ гората, като се озѣрташе на лѣво и на дѣсно и дирѣше нѣщо съ очи. Изведнажъ погледѣтъ ѝ се спрѣ на едно старо дърво. То бѣше толкова старо, че стоеше политнало като пнянъ старецъ. По срѣдата на дървото имаше една черна дупка.

Баба Меца се приближи къмъ дървото, подуши и си каза: — Тука има сладки питки. — Брѣкна съ лапата си вѣтре въ дупката и извади една вѣсѣчна питка съ медъ.

Зарадва се баба Мецана и залапа лакомо меда.

Една пчела избрѣмча уплашено предъ носа ѝ, но баба Меца я прогони съ лапа. Тази

Отъ всички посоки бързо долетѣха пчеличкитѣ и се събраха край храдупата. Една пчеличка жилна баба Меца по муцуната, а следъ нея и всички останали пчелички се залепиха и я важилиха цѣлата. Баба Меца зарева и хукна изъ гората, но пчеличкитѣ я преследваха и жилѣха. Тя зарева така силно, че събуди отъ дрѣмка всичкитѣ горски животни. Тѣ се зачудиха какво става. И почнаха да се питатъ едни други: — Какво се е случило?

А една катеричка, която видѣ всичко отъ клонетѣ на единъ джѣбъ, каза: — Малкитѣ пчелички, като се събраха заедно, победиха голѣмата баба Мецана. — И подскачайки отъ дърво на дърво, се загуби въ гората.

Здравко Митовски

ЕСЕНЕНЪ МИНЗУХАРЪ

Гората веќе ослабена.

Кжде е нейната премѣна?

О, тамъ надъ ручей чистъ окаяватъ листъ следъ листъ.

Засвирилъ тѣжно съ голи клони, тамъ вѣтъръ птициятъ подгони Кжде е пойни косъ?

И славей — милий гостъ?

Кжде съ лястовкитѣ снни? Мъглитѣ пѣплятъ низъ долини, замрѣха пѣсенъ, звукъ. Дете, не идвай тукъ!

Но вижъ: въ увехнала ливада поникна пакъ тревница млада, и гледай чудо ти: тамъ минзухаръ цѣти!

Какво ми диришь въ късна есенъ по дѣждъ и мразъ и вѣтъръ бѣсенъ? Отъ бѣли скрежъ и ледъ укрив се, бледенъ цвѣтъ!

Но казва кротко минзухарътъ: — На есенята съмъ азъ другарътъ и нѣмамъ страхъ отъ студъ, отъ дѣждъ и вѣтъръ лютъ.

Цвѣтецътъ ми отъ дѣждъ не гасне, презъ тия късни дни той расте и въ буритѣ дори катъ пламъче гори...

Азъ снѣжна зима предвещавамъ, но и надежда нова давамъ: следъ менъ върви го-маадъ и подниатъ ми братъ.

Да! На кокичето другарътъ, на свежа пролѣтъ минзухарътъ:

Емануилъ п. Димитровъ

ПЕСТЕЛИВЕЦЪ

Въ касичката трака-тракъ, днеска пускай — утре пакъ. За играчки и халва не похарчвай ни пара. Научи се и пести, всѣко левче събирай ти. Тѣй ще минатъ много дни и ще дойдатъ старини. И тогасъ спокойно ти, ще живѣешъ съ тѣзъ пари.

Георги Хрусановъ

ИДВАТЪ ВЕЧЕ ДНИ СТУДЕНИ

Не забравяйте, че има гладни, голи и боси деца, който мръзнатъ безъ покривъ и храна. Помагайте на беднитѣ!

ПѢСНИ НА ТРУДА НОЕМВРИЙ

Сиво е небето и дѣжда рѣми, виснатъ надъ полето есенни тѣми. Зимата студена скоро ще е тукъ. Жерави отлитатъ съ тѣженъ викъ на югъ. Пусту сж нивята, но шуми лесътъ: здравитѣ дървари отъ зори сѣкътъ. Да сбератъ топливо за зимата зла, да затоплятъ всички въ градове, села. Младитѣ дървари пѣятъ и сѣкътъ, — никакъ се не плашатъ, че рѣми дѣждътъ.

Свѣтлозаръ Димитровъ

КНИЖКАТА-ПРЕМИЯ „ЧУДНАТА СТРЕЛА“ приказка отъ Георги Кръззовъ, съ цвѣтна корица и картини въ текста отъ В. Лазаркевичъ, тѣзи дни излиза отъ печатъ и веднага ще се разпрати на всички редовни абонати, които сж изплатили абонамента си! Побързайте съ изплащането на абонамента, за да получите книжкага-премия! Крайниятъ срокъ е 15 декември!

Константинъ Петкановъ

САМОДИВИ

Най-добриятъ овчаръ въ свѣта бѣше дѣдо Тодораки. Пасѣше нашето стадо. Въ село слизаше само три пѣти въ годината. Неговата работа не бѣше между хората, а подиръ овцетѣ. Влѣчеше по пасбищата дрѣвовъ кривакъ, свирѣше на кавалъ и знаеше повече за птицитѣ, тревитѣ, гадинкитѣ и самодивитѣ, отколкото за хората.

Единъ лѣтенъ день баща ми ме заведе на кошаритѣ. Дѣдо Тодораки ни посрещна много добре. Нагости ни съ млѣко и сирене, разведе ни изъ стадото, показа на татко, кои овце сж млѣчни и ни посвири на кавалъ. На мене ми хареса овчарския животъ и когато татко се приготви да ме поведе назадъ къмъ село, азъ му казахъ съ сълзи на очи:

— Въ село не е хубаво, искамъ да остана на кошарата!

Дѣдо Тодораки ме помилява по главата и се усмихна на баща ми:

— Остави го при мене.

Всички деца се радватъ на овчарскитѣ кошари!

Татко поклати глава, остави ме и самъ се върна въ село.

Тоя день се радвахъ заедно съ малкитѣ агънца. Тичахме изъ полянитѣ, търкаляхме се изъ зелената трева и плашихме птицитѣ. Дѣдо Тодораки седѣше на триножно столче, гледаше ме, какъ се забавлявамъ съ агънцата и нищо не ми казваше. Слънцето слѣзѣ на залѣзъ, кротки сѣнки трѣгнаха по полето и подкараха стадото на паша. Агънцата се прибраха въ малкия завѣтъ, сгушиха се до плета и леко и тихо задихаха.

Изъ полето дрънкаха ясни и глухи звънци. Дѣдо Тодораки дойде при мене, хвана ме за рѣка, поведе ме къмъ заспалото стадо и ми рече:

— Тая ноцъ заедно ще пасемъ овцетѣ. Ще чуешъ, какъ си приказватъ самодивитѣ. Може и пѣснитѣ имъ да чуешъ. Най-хубави пѣсни пѣятъ самодивитѣ.

Азъ се зарадвахъ, но да си призная, радостта ми не бѣше чиста — малко нѣщо ме бѣше и страхъ. Презъ всичкото време не се отдѣлихъ отъ дѣдо Тодораки. Звънцитѣ станаха по-ясни и на небето се показа пълното лице на месечината. Полето се ширна като посребрена софра и събра всичкия мракъ въ върбитѣ на близката рѣка.

Навлѣзохме въ отдавна окосена ливада. Сѣното бѣше надиплено на голѣми купи. Приближихме до срѣдната купа и дѣдо Тодораки ми каза:

— Седни до сѣното и слушай. Приспи ли ти се, лѣгай и спи. Отъ нищо не се страхувай. Кучетата сж тука и ще те пазятъ!

Азъ облегнахъ грѣбъ на купата и се загледахъ въ тѣмнитѣ върби на рѣката. Месечината се издигна, спрѣ се надъ голия бързей и предъ очитѣ ми заиграха роякъ пеперуди. Една овца изблѣя и нейния гласъ се изгуби къмъ далечнитѣ хълмове. Дѣдо Тодораки извика на кучетата, напрати ги около стадото и засвири съ

кавалъ. Пѣсенята на кавала бѣше много тиха. Галѣше овцетѣ по гърбоветѣ и изчезваше въ нощнитѣ сѣнки на върбитѣ. Излѣзе тихъ вѣтрецъ и леко раздвижи тѣнкитѣ вѣйки. Листата засѣскаха и слѣха своя шумъ съ дѣха на овчарския кавалъ.

По едно време дѣдо Тодораки престана да свири. Дойде при мене и ме накара да седна върху постелка отъ сѣно. Неговата сѣнка се удължи, помислихъ си, че е много голѣмъ и силенъ и престанахъ да се страхувамъ отъ ноцѣта. Очитѣ ми погълнаха звездното небе и азъ видѣхъ дългитѣ коси на месечината да се развѣватъ надъ заспалото поле. Кавалътъ не свирѣше, но откъмъ рѣката се носѣха сѣнни свирки и азъ започнахъ да си мисля, че малки овчарчета седатъ на брѣга и свирятъ.

Дѣдо Тодораки се изопна върху сѣното и въздѣхна. При насъ дойде една овца погледна ни, подуши краката на дѣда и се отдалечи. Звънчето ѝ задрѣнка и засили рѣчнитѣ свирки.

— Е, слушашъ ли самодивитѣ?

Думитѣ на стария овчаръ ме сепнаха и азъ затаихъ дѣхъ и се вслушахъ въ тайнитѣ гласове на ноцѣта. Започнахъ да различавамъ тѣнки човѣшки гласове. Единъ гласъ затрепери като живо сребро и на мене ми се стори, че нѣкой ме вика по име. Надигнахъ глава, огледахъ ливадата и брѣга на рѣката, но нищо не забелязахъ. Срѣдъ върбитѣ нѣщо зашумѣ и запѣска. Дѣдо Тодораки протегна рѣка, погали ме по челото и продума:

— Биволи ходятъ изъ върбалака.

Много се зарадвахъ на биволитѣ. Вече не бѣхме сами и самодивитѣ не ще посмѣятъ да ме приближатъ. Нѣщо изпука къмъ рѣката и изведнажъ всичко се смѣлча. Сребърниятъ гласъ отново се засили и азъ го почувствувахъ като топѣлъ дѣхъ върху лицето си. Уплашихъ се и се сгушихъ до дѣдо Тодораки.

— Слушашъ ли ги, мойто момче?